

havde i rette Tid kunnet besørge, hvad man skulde. Den Omstændighed, at der foreligger Fortilsfælde for noget lignende, opfordrer ikke til at gentage det. Det bør ikke blive Reglen, at de ministerielle Kontorer unblade at udføre deres Arbejde for den Løn, der gives, og saa bagefter forlange Ekstraløn for det Arbejde, man har forsømt at udføre. Det er mig heller ikke klart, at man ved den Udvikelse af Personalet, som ved det nu vedtagne Lovforslag er bleven tilstaaet — det er to Assistentter og en Fuldmægtig, der ansættes yderligere — vil have Sikkerhed for, at Arbejdet bliver besørget mere punktlig end hidtil, medmindre Ministeren meget bestemt fordrer og paaser, at det virkelig sker. Hvis den ærede Minister ser sig i Stand til at fremstaa mere fyldestgørende Oplysninger end hidtil, tør jeg maaske antage, at Folketinget paa dette Punkt ikke vil stille sig særlig stædigt. — Hvad angaar det Endringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, (Klaujen), og som han i Finansudvalget ikke har gjort til Genstand for nogen nærmere Forklaring eller Motivering, da skal jeg slet ikke komme ind paa dets Realitet; det vilde jeg anse for ganske ubetimeligt. Naar dette Forslag ikke er tiltraadt af noget af Finansudvalgets Medlemmer, finder det tilstrækkelig Forklaring allerede deri, at Forslaget finanzielt set favner ethvert Grundlag. Vi anmodede for 2den Behandling Regeringen om at fremstaa Oplysninger om Stillingen for de daglønede Arbejdere, som Staten beskæftiger. Vi ønskede at saa oplyst, hvor meget en Forhøjelse af deres Dagløn til 3 Kr. pr. Dag, hvilket altsaa svarer til en Aarsløn af ca. 900 Kr., vilde andrage. Derpaa har Regeringen meddelt os, at Underøgelsen er sat i Gang af det statistiske Bureau, men at det vil tage adskillig Tid at staa Oplysningerne til Beje, og vi have til Dato ingen faaet. Naar altsaa det ærede Medlem nu opfører i dette Djemed 500,000 Kr., kunde han lige saa godt have opført 5 Millioner Kr. eller mere endnu. Hverken han eller nogen anden er i Stand til at danne sig noget som helst begrundet Skøn om, hvad den Foranstaltning, han foreslaar, vil komme til at koste. Allerede dette bevirker, at det for Folketingets Flertal, som har Ansvaret for, at det, der vedtages, er finansielt forsvaret, er umuligt at tiltræde Forslaget. Men jeg skal i øvrigt tilføje, at naar det ærede Medlem benytter Lejligheden til at kalde Arbejderne op til Kamp samlede i en Klasse for sig selv, kunde der være nogen Grund til at spørge, hvor langt det ærede Medlem vil udtrække Begrebet

Arbejder. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han har gennembladet Nummerkningerne til Finansloven og lagt Mærke til, hvor mange af Statens Embeds- og Bestillingsmænd, der findes opførte med en mindre Løn end 900 Kr. om Aaret? — Med Hensyn til de i det forhenværende Ryttergods udestaaende Fordringer skal jeg bemærke til den ærede Finansminister, at jeg har ikke udtalt eller erkendt, at disse Fordringer ere at betragte som Realbyrder. Jeg har saet, at saa vidt jeg efter det hidtil foreliggende kan se, er Spørgsmaalet tvivlsomt, og netop naar der er Tvivl, synes jeg, det vilde være rigtigst at lade Debitorerne saa Fordelen af Tvivlen. Men ganske vist maa det erkendes, at naar den ærede Minister modsætter sig Rentenedsættelsen paa de Fordringer, som indestaa i det forhenværende Domæne-Bøndergods, maa han konsekvent ogsaa modsætte sig den tilsvarende Nedsættelse her. — Tilbage har jeg med et Par Ord at berøre Forslaget om at overføre Land- og Signingskatten til Kommunerne. Den gevaldigste Mundfuld har den ærede Finansminister taget. Han sandt endog, at Forslaget er stridende mod Grundloven. Han henholdt sig til Grundlovens § 47: Ingen Skat kan indføres, forandres eller ophæves uden ved Lov. Dertil er først at bemærke, at dette Forslag slet ikke gaar ud paa at indføre, ophæve eller forandre nogen Skat, men kun paa at bestemme, at et vist Beløb af Statskassen skal udbetales til Kommunerne. Selv om det imidlertid var Tilfældet, at Forslaget gik ud paa at forandre eller ophæve en bestaaende Skat, vil jeg dog spørge den ærede Minister, om det er hans Mening, at Finansloven ikke er en Lov. Selvfølgelig kunne den Slags Ting gøres paa Finansloven lige saa vel som paa en særlig Lov, men lige saa selvfølgelig maa der, for at det kan gøres, være Enighed derom mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, ligesom for at vedtage enhver anden Lov. Naar nu Folketinget mener, at denne Foranstaltning vil være hensigtsmæssig, saa indsætter den Forslag derom paa Finansloven, og sender Forslaget op til Landstinget for at høre ogsaa dets Mening derom. Skulde det vise sig, at det er umuligt at opnaa Forstaelse med Landstinget og derefter med Regeringen om den Ting, nu vel, saa bliver der ikke noget ud deraf. Det er ganske simpelt. Hvorledes dette, saaledes som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) og det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) sagde, skulde kunne bevirke, at der lagdes Hindringer i Vejen for at fremme de Skattelovforslag, som Regeringen har fore-